

NO ÉS FÀCIL PARLAR DE PASQUA

per CONXA ADELL I CARDELLACH

Avui és Pasqua, la festa més gran de tot l'any litúrgic. Pasqua és el fonament de la nostra fe: ell, Jesús, per sempre més és el Crist, l'Ungit, Jesucrist.

El diumenge al matí, Maria Magdalena, sola i a les fosques, va al sepulcre per estar prop del cos de Jesús. Veu una cosa rara, no hi ha la pedra de la porta del sepulcre, però no hi entra, torna corrents per a dir-ho a Pere i Joan. Tots dos es posen a córrer. Joan, el jove hi arriba primer, però no hi entra per respecte a Pere.

Maria els havia anunciat que s'havien endut el Senyor fora del sepulcre. Joan, en canvi, quan entra i veu que no hi és, comprèn i creu que Jesús ha ressuscitat. Tots han estat molt propers a Jesús, han sentit moltes vegades que ell havia de morir i ressuscitar, però el tenien cada dia al costat, com un mestre, com un amic, com un germà. Justament ara que no el tenen al costat i no el veuen, perquè el sepulcre és buit, els passa pel cap, com un llampec, tot l'ensenyament de Jesús, tota la seva manera de fer, i comprenen que aquell Jesús tan estimat per ells, era realment el fill de Déu.

Jesús podia haver estat una persona genial, un líder com tants d'altres, com un de tants fundadors de moviments, que després de mort els encoratgés a continuar la feina del grup. La seva resurrecció, en canvi, és la seva rúbrica que realment és el fill de Déu.

No és fàcil parlar de Pasqua. Ho veiem tan natural perquè sempre n'hem sentit a parlar i perquè són unes dies de vacances. Potser molta gent no sap per què fa vacances aquests dies, potser els sona més Setmana Santa que Pasqua; i potser molta altra gent ho sap, però no en sabia donar raó.

La creu és el signe dels cristians i ha estat l'excusa per suportar la càrrega del dolor fins a uns extrems insospitables, perquè la persona humana és més forta del que no sap. D'acord que seguim una persona que va ser assassinada injustament a la creu. La creu la podem tocar, el dolor el podem palpar, la impotència ens pot paraitzar.

Però, per damunt de tot, no oblidem que seguim una persona que ha ressuscitat. Com que no el podem tocar, és més fàcil a vegades quedar-nos en la certesa de la creu i no anar més enllà, bressolant el dolor propi i el dels altres.

Viure la creu demana molt coratge. Viure el silenci del Dissabte Sant, sense respostes a les preguntes punyents, demana molt coratge. Però viure des de la resurrecció, demana molt més que coratge; demana fiar-nos totalment d'ell.

La resurrecció ens mostra una nova manera de vida i ens és exemple que, amb Ell i des d'Ell, nosaltres mateixos podem viure una nova manera de viure i encomanar-la als altres. Provem-ho?